

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJU

NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE-GROBLJE. — TISKA MISIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERTI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

Nezgode in udarci

Strašno so nedavno divjale skoro vse reke naše slovenske ožje domovine, podirale so drevje, odnašale mostove, rušile domove, poplavljalje ravnine, tako da so nas nehote spominjale na vesoljni potop, ki o njem poroča Sveto pismo. Škoda nepregledna, nepopisna, neprecenljiva! Že prej je zavlada huda gospodarska stiska, zdaj je z malimi izjemami vsa Slovenija zašla v pomanjkanje in bedo. Kateri kraji so pa najbolj prizadeti, to je večinoma znano iz poročil dnevnega časopisja.

Splošne nezgode in silni udarci, ki jih zadá mati priroda, vidna narava, človeškim otrokom, nas spominjajo na različne resnice, na katere večkrat pozabimo v vrvenju vsakdanjega življenja.

Prva resnica: Zemljani, spoznajte svojo skupnost, nesreča enega je tudi nesreča drugega, ne zavajajte si, pomagajte si med seboj, naj ne bo škodoželjnosti med vami! — **Druga resnica:** V nezgodah in udarcih imate, vi človeški otroci, priložnost in pripraven čas, da si med seboj izkazuje dejansko ljubezen, s tem, da nudite vsakemu drugemu resnično pomoč ali vsaj tolažbo s sočutno besedo in pametnim nasvetom. — V tem oziru nam je vodstvo »Katoliške akcije« dalo lep zgled; kar nas mora veseliti... **Tretja resnica:** Vi, ki vas je zadela nezgoda, ne obupajte; ne vdajte se malodušni pobitosti, ni še vse izgubljeno; storite, kar je v vaših močeh; kličite na pomoč vse, ki vam utegnejo pomagati; trkajte na vrata božjega usmiljenja; glejte, da boste dobro prestali bridko preizkušnjo! — Vsaka nesreča in izguba v časnih rečeh vam je lahko v večni blagor, ako le hočete biti kristjani v dejanju in mišljenju.

Četrta resnica: Časne dobrine imajo na eni strani veliko vrednost za človeka, to vam potrjuje njih izguba; v tem oziru naj bo človek zanje hva-

ležen; na drugi strani vam pa ista izguba razodeva tudi to, kako je nestanovitno vse, kar je na zemlji; krivo in napačno ravna tedaj, kdor svoje srce preveč navezuje na časno blago in premoženje. Na zemlji nikoli ne bo nebes, kljub največjemu napredku! Le medsebojna ljubezen more nekoliko omiliti trpljenje »solzne doline« ...

Peta resnica: Spoznajte, da ste tuji in popotniki na zemlji! Vaše sedanje življenje, podobno dimu in vetru, je le nekaj začasnega, prehodna doba, priprava na skrivnostno večnost; bolj nego za časno udobnost bi si morali prizadevati za čednosti in dobra dela, da boste ugajali svojemu najvišjemu Sodniku, vsevednemu in vsevidnemu! Kdor ima premoženje, tvarna sredstva in blago in denar, naj darežljivo in sočutno pomaga bližnjikom, kolikor more; ti pa, ki sam trpiš pomanjkanje, prenašaj vdano in upaj, da ti bo Gospod pri sodbi milostljiv radi potrpežljivosti kakor bo tistim, ki prav obračajo časno imetje, milostljiv zaradi del usmiljenja ...

Ako smo grešili, o Gospod, obžalujemo in hočemo priznati: »Pravične so tvoje sodbe«, odpusti nam in nas dvigni! — P. E. B. —

Lajški brevir

Duhovniki morajo od dneva duhovniškega posvečenja moliti brevir. Neke vrste brevir za lajka, katerega naj bi opravljal dan za dnem, je pa sv. rožni venec.

Morda se bo kdo nasmehnil, ko bo slišal govoriti o rožnem vencu. In vendar je resnica, da mora biti sveti rožni venec pri nas katoličanih v veliki časti, saj je vendar lep sad Svetega Duha, ki vlada v Cerkvi božji. On združuje v sebi krasne molitve, vero, očenaš, zdravamarijo, čast bodi Očetu ter nas vpelje v glavne skriv-

nosti našega odrešenja. Prav pravi nabožni pisatelj, da je sv. rožni venec kristalizacija verskih skrivnosti; vsaka skrivnost rožnega venca je samo napis za posamezne dogodke in dejanja, s katerimi se je vršilo in izvršilo naše odrešenje. Rožni venec je vrsta podob in slik iz življenja Gospodovega.

Ne sramujmo se rožnega venca in tudi ne dopustimo, da bi drugi sramotili rožni venec v naši navzočnosti.

Pred nekaj leti se je pripetil v vozu cestne železnice v nekem večjem mestu naslednji dogodek. Med potniki je bil tudi mal, preprost deček. Ko pride sprevodnik in zahteva vozne listke, je segel deček v žep po listek, a je z robcem potegnul iz žepa tudi ličen rožni venec in mu je padel na tla. Ko so sopotniki videli, da je dečku padel na tla rožni venec, so se nekateri na glas zasmeli, češ, čemu vendar nosi rožni venec s seboj. Fantiček je bil v zadregi in mu je bilo nerodno. Ko so potniki s pomilovalnim nasmehom pogledovali fantička, je eden izmed potnikov, kateri je bil gotovo najbolj izobražen in tudi premožen med vsemi, potegnul iz žepa rožni venec, potrepljal fantička po rami in dejal: »O fantiček, le nič se ne boj in ne sramuj, glej, tudi jaz imam rožni venec in ga rad molim.« Nadutost sopotnikov je bila krepko osmešena.

Rožnega venca pa nimamo zato, da bi ga nosili samo v žepu ter se ob primerni priliki z njim bahali, češ, glejte nas: to smo katoličani! Rožni venec moramo premišljevati, ga moramo moliti. O kako lepo je v onih hišah, v onih družinah, kjer se zvečer, preden gredo k počitku, zbere celokupna družina k molitvi rožnega venca. Celokupna družina je zbrana v pobožni molitvi rožnega venca in se zamisli v skrivnost našega odrešenja. Vsi se spominjajo svojih dragih rajnikih ter jih priporočajo božjemu usmiljenju. O krasna navada, kjer je doma! O, da bi se ta navada vpeljala v sleherno krščansko hišo, v sleherno krščansko družino!

Darujte za poplavljenice!

Dokler srce redno bije, je znamenje, da je človek zdrav; če pa prične neredno biti, je znamenje, da je človekovo zdravje razrahljano, če pa preneha biti, nastopi smrt. Podobno je pri molitvi. Vse dotlej, ko se v družini, v župniji redno moli, je versko življenje zdravo in dobro. Ko pa preneha in če preneha molitev, pa nastopijo v verskem življenju tako posameznih družin kakor posameznih župnij cele vrste motenj. Grehi vseh vrst in zločini začno prevladovati in satan si vesel mane roke nad lahkim delom, ki ga ima v človeku, ki je pustil molitev. Zato radi pobožno in redno molimo! Molimo prav radi sv. rožni venec, ki naj nam bo veren spremljevalec tja na mrtvaški oder.

Slovenski obrednik

V času, ko je zanimanje za cerkvene obrede vedno večje, je uvedba obrednika v slovenskem jeziku za nas gotovo velika pridobitev. Saj je dosedaj ena največjih ovir, da verniki svetim zakramentom in svetim obredom ne morejo tako živo slediti, gotovo ta, ker ne razumejo jezika, v katerem se sveti obredi opravljajo. Vse to bo odpadlo in samo od dobre volje in pripravljenosti vernikov je odvisno, kako globoko bodo prodri v razumevanje svetih obredov. Zveličavni namen cerkvenega obrednika bo tako resnično bolj gotovo dosežen in vsa lepota in bogastvo, ki je skrito v cerkvenih opravilih, bo tako ljudstvu mnogo lažje dostopno. V tem je pač največja pridobitev našega slovenskega obrednika.

V slovenskem jeziku se bodo opravljali vsi sveti zakramenti in vsi obredi in blagoslovi razen svete maše, ki ima pač zaradi svoje vzvišenosti popolnoma izjemno stališče. Sv. maša naj se po želji sv. Cerkev opravlja še vedno v latinskem jeziku in je za uporabo slovenskega jezika pri sv. maši veliko težje dobiti dovoljenje. Obrednik je tista cerkvena knjiga, po kateri se delijo sv. zakramenti in opravljajo drugi sveti obredi, kakor pogreb in najrazličnejši blagoslovi, ki jih uporablja sv. Cerkev. In v teh blagoslovih je od sv. Cerkve pravzaprav blagoslovljeno vse naše življenje. Saj skoraj ni prilike v človeškem življenju ali orodja, da ne bi Cerkev posegla vmes s svojim blagoslovom. Vse naše življenje je tako prepleteno s cerkvenimi blagoslovi, saj nas Cerkev nikdar ne pusti samih v naših skrbeh in pri našem delu in življenju. Vedno je z nami in pri nas ter nas naravnost pre-

Molimo rožni venec posebno v tem mesecu oktobru in se radi udeležujemo oktoberske pobožnosti v cerkvi.

Nekje je umrl mož, ki je bil ves prežet protiverskega in proticerkvenega duha in mišljenja. Moli! ni in k sveti maši tudi ni zahajal. Ko je umrl, so mu med bele roke dali križ in sv. rožni venec. Ko so ga hodili ljudje kropiti, so o pokojnem delali razne neslane opazke. Obregnili so se tudi med drugim ob rožni venec, katerega je imel v rokah, češ, čemu... saj ga ni nikdar molili...

Skrbimo in trudimo se, da nam rožni venec na mrtvaškem odru ne bo v zaničevanje in sramotenje, marveč znamenje neminljive sreče pri Bogu!

pleta s svojim blagoslovom, da nismo sami s svojo slabostjo, ampak je vedno pri nas milost in pomoč naše svete matere Cerkev. Knjiga, ki vse te blagoslove vsebuje, je spisana v latinskem jeziku in je po vsem katoliškem svetu v rabi. Le nam Slovencem je poleg Hrvatov dano to izredno dovoljenje, da smo smeli celo knjigo prevesti v slovenščino in da se bodo odslej delili sv. zakramenti — razen sv. birme in sv. pokore — in opravljali vsi sveti obredi v našem domačem, slovenskem jeziku zato, da bomo vsi mogli razumeti molitve svete Cerkev.

Dovoljenje za prevod slovenskega obrednika je izdal že sv. oče Benedikt XV., ki je leta 1921. 17. aprila dovolil, da se more po vsej kraljevini Jugoslaviji »Rimski obrednik« uporabljati v domačem jeziku, na kar je ljubljanski škof dr. Anton Bonaventura Jeglič pozval Bogoslovno akademijo v Ljubljani, naj oskrbi slovenski prevod. Izvršitev se je pa zakasnila, ker je bilo potrebno mnogo dela, da se je doseglo glede besedila cerkvenih molitev soglasje peterih škofij. Leta 1932. je sveti Oče Pij XI. potrdil novi slovenski prevod in dovolil, da ga smejo v kraljevini Jugoslaviji rabiti vsi duhovniki slovenskega jezika. Poleg celotne izdaje »Rimskega obrednika« je izdana za ljubljansko in lavantinsko škofijo še posebna »Zbirka svetih obredov«. Obsega vse to, kar se v obeh škofijah običajno potrebuje, in so v njej tudi obredi v tisti obliki in vse tiste spremembe, kot so v navadi v omenjenih škofijah.

Zasluga sv. očeta in naših škofov je torej, da smo dobili slovenski obrednik. Zdaj pa je dolžnost na nas, da ta obrednik sprejmemo kot sveto cerkve-

no knjigo, ki jo bomo skušali vedno globlje razumeti, in da bomo vedno večjim pridom uživali sadove svetih obredov, obseženih v obredniku. Hvala in veselje nad našim slovenskim obrednikom je dvojno. Veselimo, da je obrednik slovenski. Vse bogastvo te lepe knjige je bilo večini vernikov zakrito, ko so se opravljali obredi v latinskem jeziku, ko se pa oglasi beseda sv. Cerkev v našem domačem jeziku, nam je takoj tudi vsa vsebina svetih molitev blizu, ni samo beseda naša, naša tudi vsebina in misel svetega obreda. Kako vse drugače vpliva na nas, če nas mati sv. Cerkev nagovarja v našem slovenskem jeziku; kako domače nam vse postane; takoj dobro vemo, da nagovarja nas, da hoče našim dušam pomagati, da je vse to za nas od Cerkve postavljeno, da niso obredi samo duhovnikova pobožnost, ampak naša skupna, da so last cele cerkvene družine, vsega cerkvenega občestva. Nismo pa veseli samo zato, ker nam sedaj sveti obredi domače in slovensko zvenijo, ker lepše beseda odmeva v naših dušah; veseli moramo biti še bolj zato, ker nam je s slovenskim obrednikom odprta pot do vsega bogastva cerkvenega bogoslužja. Ne bo več veljal izgovor, da obredov ne razumemo, večja je zdaj še naša dolžnost, da se zanimamo za svete obrede, da jih poznamo, da jih razumemo in se jih tako s čim večjim pridom udeležujemo. To pa je največja pridobitev slovenskega obrednika, da bomo z njim lahko večji meri še deležni blagoslova in sadov svetih obredov. Z večjo pobožnostjo jih moramo odslej sprejemati in prav tako z globljim razumevanjem da nam bo slovenski obrednik ne samo v naš narodni ponos, ampak tudi v čim večjo našo dušno korist. Te molitve imajo posebno moč zato, ker jih opravlja Cerkev, Kristusovo skrivnostno telo, v našem imenu in je njena moč in priprošnja vse večja in močnejša kot pa posameznika.

Ali si zavarovan?

Pravilno? - Pri domačem zavodu?

Naša domača slovenska zavarovalnica je VZAJEMNA ZAVAROVALNICA
Zavaruje: požar, vlom, nezgode, zakonito jamstveno dolžnost, zvonove, steklo, avtomobile, vodi vse vrste življenjskih zavarovanj in posmrtninsko zavarovanje »Karitas«.

Pojasnila in nasvete daje

Ivan Lazar

orožn. komandir v p., DOMŽALE

Cerkev je nepremagljiva skala.

† Gospodu župniku Jožefu Cegnarju v grob!

Gospod župnik Jožef!

Odpri sam v večnosti svoje oči in poglej. Poglej te množice, ki so ti v slovo napolnile prostrano smledniško cerkev, ki se zdaj ta trenutek, zgrinja-jo tu na pokopališču. Poglej, med nji-mi boš videl tudi nas, tebi tako pri-ljubljene Stranjane.

Izpod naših gora in planin, od šu-mečih bistriških valov smo prihiteli sem na breg deroče Save, na tvojo zadnjo pot. Vsaj enkrat smo še prišli k tebi, ki si nad dvajset let hodil za nami in iskal ne svoje časti, ne našega premoženja, ne naše hvaležnosti, ampak naših duš. Prišli smo, da ti še enkrat v imenu vseh, v grob, zakličemo: »Bog ti obilno povračaj vsa pota, vse besede, ves trud, vse kar si v svoji ljubezni storil med nami in za nas.

Gospod župnik Jožef! Ali si res umrl? — Ne! — Človek, ki živi tako življenje, ne more umreti. Še živiš med nami. S svojo besedo, s svojim zgledom, s svojo skromnostjo in ljubeznivostjo živiš in boš živel med nami. Še dolgo bodo govorili o tebi ti-sti, ki so te poznali, in pripovedovali bodo svojim: »Tako nas je učil g. župnik Cegnar.«

Še bolj pa živiš pri Bogu. Živiš in prejemaš plačilo za svoje delo in pokoj za svoj trud. Živiš pri Bogu in upamo, da tudi tam ne boš pozabil na nas. Živiš in čakaš na nas. Le čakaj, saj tudi mi težko čakamo, da pride-mo za Teboj.

Gospod Jožef! »Z Bogom!« ti kličemo v grob in »Na svidenje pri Bogu!«

Tvoji Stranjani.

† G. župnik Jožef Cegnar je bil rojen dne 3. aprila 1868. pri Sv. Duhu v starološki župniji, v mašnika je bil posvečen dne 23. julija 1892. Bil je kaplan v Žireh in v Moravčah; dalj časa je služboval v Vrhpolju pri Moravčah, najdalje pa kot župnik v Stranjah, nad 20 let. Od tu se je preselil l. 1926. v Smlednik, kjer je po dolgi in hudi boleznici dne 6. septembra 1933. odšel po večno plačilo. V soboto, dne 9. septembra so ga številne množice hvaležnega ljudstva spremile na zad-nji poti v grob. Pogreb je vodil nje-gov dolgoletni prijatelj, č. g. kanonik dr. Mihael Opeka. Ker je večji del svojih duhovniških let preživel v kam-niški in moravški dekaniji, je prav, če mu tudi »Naš list« ohrani hvaležen spomin.

Iz bogastva maše

Molitve pri darovanju

SEDEMNAJSTA POBINKOŠTNA: Tvoje veličastvo, Gospod, ponižno pro-simo: ta sveta daritev, ki jo obhaja-mo, naj nas reši preteklih in prihod-njih grehov.

SVETI ROŽNI VENEC BL. D. MA-RIJE: Daj, prosimo te, Gospod, da se dostojno pripravimo za darovanje teh darov in da bomo življenje, trpljenje in slavo tvojega Edinorojenega po skrivnostih svetega rožnega venca ta-ko častili, da postanemo vredni nje-govih obljub.

OSEMNAJSTA: O Bog, ti si nas po častitljivi izmenjavi te daritve na-pravil deležne edine najvišje božje na-rave; daj nam, prosimo te: kakor tvojo resnico spoznavamo, tako naj jo z vrednim življenjem čisto dojamemo.

SPOMIN POSVEČENJA CER-KVA: Nagni se k našim prošnjam, prosimo te, Gospod naj ti vsi, ki smo se zbrali v tem svetem templju, da bi

praznovali obletnico njegovega posve-čenja, ugačamo po celotnem in popol-nem darovanju duše in telesa: ko smo ti prinesli in posvetili te darove, naj dospemo s tvojo pomočjo do več-nega plačila.

DEVETNAJSTA: Ti darovi, ki jih prinašamo tvojemu veličastvu, naj nam bodo v zveličanje, prosimo te, Gospod.

DVAJSETA: Te skrivnosti naj nam bodo, Gospod, nebeško zdravilo in naj očistijo naše srce vseh napak.

JEZUS KRISTUS KRALJ: Prinašamo ti darove človeške sprave, Go-spod; daj, prosimo te, da On, ki ga v tej daritvi darujemo, podeli vsem narodom edinost in mir.

ENAINDVAJSETA: Sprejmi mi-lostno, Gospod, te darove, s katerimi si se hotel dati potolažiti, da bi nam v svoji vsemogočni dobroti vrnil zve-ličanje.

DOMŽALE. Deževje, ki je v mnogih kra-jih prizadejalo občutno škodo, tudi Domžalam ni prizaneslo. Kamniška Bistrica, Rača in Pšata so prinesle s seboj take množine vode, da so mahoma prestopile bregove in poplavile polja in vasi. Prava povodenj se je pričela v soboto zjutraj. Ob pol osmih zjutraj je Bistrica po svoji stari navadi prestopila bregove in začela majati mosto-ve. Nekateri so ji kjubovali, drugi pa so podlegli, tako n. pr. most na Duplici ter Radomljah, brv na mali Loki pri Ihanu ter most v Biščah in Beričevem. Voda, ki je prestopila bregove, je bila ponekod tudi 1 meter visoka. Gnala je s seboj silne mno-žine peska in vejevja, ki ga je odlagala ter njive in travnike spremenila v prod. Nabi-ralci drv so pa imeli seveda obilen lov. To je trajalo do poldneva. Proti večeru je za-čela upadati. V Domžalah v splošnem v hiše ni prišla, huje pa je bilo v tem oziru v Ihanu, kjer so jo imeli v nekaterih hišah do oken.

Najhujše je bilo v Trzinu. Pšata, ki je hitro narastla, jo je udrla kar po cesti ter poplavila vso vas. Trzin je bil sličen nek-danjim stavbam na koleh. Voda je prišla vasovat tudi na Trzinski kolodvor ter po-plavila progo. Vsi kanali so bili polni, tako da se ni poznalo, kje je sploh prava struga. Zaganjala se je tudi v železniški nasip, tako da je bila voznja z vlakom na nekaterih mestih skoroda nevarna. Poplavila je ves spodnji del Trzina, udrla v hiše, potem pa jo je mahnila po banovinski cesti proti Do-bravi, kjer se je porazgubila po travnikih. Ostala množina Pšate pa je drla med sil-nim bobnenjem naprej. V Dragomlju, ki leži ob Pšati, se povodenj že ni tako hudo občutila. V hiše voda ni vdrla, ampak je samo poplavila travnike in pa cesto, ki pelje proti Ljubljani. K sreči pa ni bilo nikjer nobene človeške žrtve.

Misij. koledar 1934 izide v oktobru!

VELIKA IZBIRA

kamgarnov, ševjotov, štofov, blaga za ženske obleke in perila, svile in svilenih rut v novih vzorcih, galanterije in drugega

po zmerni ceni pri Jos. Senica, Domžale

podružnica Moste pri Komendi

prav tam ugodno kupite stalno sveže specerijsko blago, steklo in porcelan, že-lezo in železnino vseh vrst, cement in drugo.

Dobrodelnost je kot vrt, poln blagoslova.

Z našega razgledišča

STRANJE. V septembru letošnjega leta so peli naši zvonovi skoro naprej in naprej samo smrtno pesem. Položili smo v hladni grob kar šest župljanov, enega otroka, ostali odrasli. Umrli so v častitljivi starosti nad 70 let: Ule Marija, Sušnik Marija in Balantič Jožef, vsi trije iz Bisteršice. Nekoliko zagonetne smrti je umrla 28 let stara Potočnik Antonija iz Stahovice, mati štirih otrok. Našli so jo v vodi; kako je v svoji boleznii do skrajnosti opešana mogla iti v vodo, je pa še nerešena uganka. Zadnji pa je zaspal smrtno spanje dvorni lovec Zlatnar Tine. Bos, pod tem imenom je bil znan daleč na okoli. Kljub visoki starosti, v 82. letu je bil, se je še letos z vso vneto vdeleževal dvornih lovov. Življenje v planinah, plezanje za gamsi; to je bilo njegovo veselje. Ker je bil veren mož, tudi upam, da je srečno priplezal do nebeških višin. In z njim vred želimo isto tudi vsem, ta mesec pri nas umrlim. Najbolj je pa vso župnijo pretresla smrt smledniškega g. župnika Jos. Cegnarja. Nič čudnega. Saj je nad 20 let svojega, Bogu in zveličanju duš posvečenega življenja pustil med nami. V častnem številu smo ga spremili v Smledniku v grob. Udeležili so se pogreba: Marijina družba, pevski zbor in nad sto župljanov. Naj to priliko porabim za to, da naštejemo tu po vrsti imena vseh tistih duhovnikov, ki so kot dušni pastirji kdaj v Stranjah delovali: Žnidaršič Godefrid (Bo-

gomir) od 1788—1796., Prener Martin 1796—1802.; umrl v Stranjah dne 3. novembra 1802, zadet od kapi. Šafer Francišek 1803—1814., Benedikt Mihael 1814—1819., Kezar Matija 1819—1827.; umrl dne 30. junija 1827 nesrečne smrti v Stranjah; starejši ljudje se še spominjajo in govore o njej. Lipovec Blaž 1828—1846., Begel Jožef 1846—1866., ko je dne 16. septembra umrl tu vsled griže. Pretnar Jožef 1866—1870., Kmetič Mihael 1870—1879., ki je tu umrl za davico dne 14. decembra 1. 1879. Malo-vrh Gregor 1880—1891., Molj Janez 1891—1905., Cegnar Jožef 1905—1926; od tega leta naprej pa Langerholc Janez. Vsem, tu in drugod počivajčim našim dušnim pastirjem, večni pokoj v Bogu!

HOMEČ. Ker je Homeč lep kraj ob železniški postaji s prekrasno božjepotno, župno cerkvijo Matere božje na zelenem gričku, kjer se odpre diven razgled na okolico, zato je Homeč privlačna izletna točka. Poleg posameznikov prihajajo semkaj na izlete zlasti Marijine družbe in razne druge kongregacije in družbe in društva. Letos sta prišli na Homeč na izlet in na božjo pot Mar. kongregaciji za gospe in gospodične iz Ljubljane pod vodstvom stolnega župnika in kanonika g. dr. T. Klinarja. Dalje je prihitela sem dekliska kongregacija iz Križev pri Tržiču in iz Vač, kongregacija za žene iz Kamnika pod vodstvom g. dekana Riharja, Marijin vrtec iz Doba s svojim voditeljem g. Omanom, dalje mladeniška kongregacija iz Dobropolj in dijaki I. drž. gimnazije v Ljubljani pod vodstvom prof. dr. Al. Zupana in Dr. Iv. Vrečarja. Dalje mno-

ge skupine šolskih otrok iz raznih krajev. Tudi k poroki prihite radi k Materi božji na Homeč tuji novoporočenci. Letos je bila tu poroka g. Jos. Klovarja, nadzornika Jurgoslovske tiskarne v Ljubljani, z gđc. Antonijo Bitenc. Dne 10. septembra se je pa poročil na Homcu g. Anton Teodor Marija Rudež, graščak v Ribnici, z gđc. Elizabeto Marijo Natalijo Souvan-ovo.

V oktobru so od 1. 1917 umrli dalje:

1. Anton Jerman, Homeč, 40, star 73 let, umrl 16. okt. 1918.
2. Marija Šarec, Preserje, 1, stara 77 let, umrla 20. okt. 1918
3. Marija Dolenc, Šmarca, 17, stara 38 let, umrla 29. okt. 1918.
4. Rotija Zupan, Preserje, 9, stara 79 let, umrla 21. okt. 1919.
5. Marija Vavpetič, Šmarca, 69, st. 59 let, umrla 4. okt. 1922.
6. Andrej Brojan, Šmarca, 38, star 77 let, umrl 6. okt. 1922.
7. Franc Loboda, Homeč, 16, star 79 let, umrl 5. okt. 1924.
8. Anton Jerman, Šmarca, 68, star 49 let, umrl 27. okt. 1925.
9. Marija Lužar, Šmarca, 8, stara 29 let, umrla 13. okt. 1926.
10. Florijan Ulčar, Homeč, 19, star 62 let, umrl 14. okt. 1926.
11. Franc Vidmar, Šmarca, 19, star 55 let, umrl 26 okt. 1926.
12. Franc Lužar, Šmarca, 8, star 58 let, umrl 19. okt. 1928.
13. Franciška Šorn, Preserje 8, stara 68 let, umrla 20. okt. 1928.

Janez Langerholz:

Za denarjem

(Nadaljevanje.)

Ko je bil mož toliko okreval, da so ga lahko oddali v domačo oskrbo, je pa žena prišla spet na dan s svojo željo po kmetiji. Na kmetiji je vendarle vse lepše. Zdrav zrak, lažje in bolj varno delo, gibanja pa tudi dosti. Nekaj denarja že imata, in če bi mesto mesečne rente dobil Peter enkratno odpravnino, pa bi šlo.

Peter se je počasi začel zavzemati za njeno misel. Saj je on pravzaprav rojen kmet in bi se dela na farmi lahko poprijel. Tudi dela s poljedelskimi stroji bi se privadil. Morebiti bi bilo res prijetneje zunaj na deželi, na zraku, kakor sredi tovarniških dimnikov

Mina je dobila obvestilo, da se njen stric Hudovernikov Luka, odpravlja v domovino. Bil je sicer Amerikanec z dušo in telesom, vendar pa ga je prišlo hrepenenje, da bi raje počival v senci gorenjskih snežnikov in v zemlji svojih očetov kakor pa v Ameriki. Otrok nima, zato ga nič ne veže na tujino. Z denarjem, ki bi ga dobil za svoje posestvo, bi se prav lahko vrnil v Evropo in bi imel do svojega konca vsega dosti. Še ostalo bi morebiti nekaj, da bi se njegovi sorodniki ne mo-

gli pritoževati, češ samo umreti je prišel domov in pot za seboj nam je zapustil.

Kar vsedla se je in napisala stricu dolgo pismo in ga prosila, naj počaka s kupčijo. Ona da bo govorila z možem in v kratkem mu bo sporočila kako bo. Bolje je, da ostane posestvo v rokah sorodnikov, kakor, da bi tuja roka uživala sadove stričevega dela in truda. Gotovo je, da bi stric lahko svoje posestvo tujcem prodal za višji denar, sorodnikom bo gotovo malo odjenjal, pa je ljubezen s katero bodo sorodniki hodili po stričevi zemlji gotovo več vredna kakor pa tujčev denar; še zemlja bo hvaležnejša za obdelovanje sorodnikov kakor pa za delo tujcev.

»Tica pa je naša Mina,« se je muzal stric, ni zastonj Hudovernikovega rodu. Morebiti si še misli, da ji bo stric vse skupaj podaril. Pa ne bo šlo. Stric je sicer star, vendar pa umreti še ne misli. Tudi bodo Mina in njen mož in njeni otroci višje cenili zemljo, če jo bodo morali plačati, kakor če bi jim posestvo samo padlo v roke.«

Tako je stric mislil in čakal, kakšen bo odgovor. Mesto odgovora je prišla Mina sama; no in konec vsega tega je bil, da bo stric prepustil posestvo Mini in njenemu možu, seveda ne zastonj, pač pa pod tako ugodnimi pogoji, da bosta lahko prevzela in da

bosta lahko breme brez težave zmagovala.

Tako je bila Mini izpolnjena njena dolgoletna želja. Postala je kmetica. Mogočno, kakor prava gorenjska žena in mati, je hodila po svojem posestvu in tudi Peter se je razvil v prav postavnega gospodarja. Malo je sicer šepal, v spomin na tisto nezgodo pri rudniku, vendar je prav pridno hodil za posli in jih nadziral pri delu. In za njim je hodil pregovor, da gospodarjevo oko pri hiši največ naredi.

Pri Dobravčevih so debelo gledali, ko so dobili Petrovo pismo, v katerem naznanja, da se je v Ameriki pokmetil. Z radovednostjo so opazovali sliko njegovega posestva. In v skrbeh so bili: kdo ve, ali ga bo oče dobil, ko se je fant preselil. In kaj bo rekel k njegovi poroki.

Še bolj čudno je pa pogledal sin, ko je v ameriških listih bral, da neki Dobravec išče svojega sina Petra. Ali je to njegov oče ali ne? Zakaj se je vrnil nazaj, ko je vendar dom rešen in ne potrebuje več ameriških zdravil. Ali je mogoče to kakšen drug Dobravec, ki ima istotako sina Petra v Ameriki?

Pisal je na naslov, kakor ga je bral v časopisih in radoveden čakal odgovora.

Dobravec ni pričakoval kaj takega. Mislil je da bo prišel med visoke, v

Kdor dela in moli, ima pro

14. Janez Slevec, Preserje, 30, star 68 let, umrl 28. okt. 1930.

15. Julijana Žurbi, Šmarca, 5, stara 75 let, umrla 29. okt. 1931.

V septembru smo se spominjali v molitvi in pri sv. maši posebno pokojnih, ki so umrli v mesecu septembru od l. 1917 dalje.

1. Marija Mišvel, Preserje, 13, stara 72 let, umrla 1. sept. 1920.

2. Franc Jeran, Homec, 7, star 24. let, umrl 6. sept. 1921.

3. Rotija Brojan, Šmarca, 14, stara 74 let, umrla 7. sept. 1921.

4. Jernej Loboda, Šmarca, 50, star 75 let, umrl 9. sept. 1921.

5. Jakob Škrjanec, Homec, 4, star 66 let, umrl 6. sept. 1922.

6. Jakob Šesek, Homec, 18, star 48 let, umrl 4. sept. 1924.

7. Marija Šarec, Šmartin pri Kranju, stara 88 let, umrla 20 sept. 1928.

8. Andrej Šuštar, Šmarca, 43, star 79 let, umrl 28. sept. 1928.

9. Janez Šarec, Homec, 39, star 67 let, umrl 1. sept. 1930.

10. Ana Gregorin, Šmarca, 12, stara 72 let, umrla 29. sept. 1920.

ŠENTURŠKA GORA. Na sveto leto in na tisoč devetstoletno obletnico Odrešenikove smrti so se spomnili tudi verni župljani na Šenturški gori in sicer so že na Veliko gospojnico imeli popoldne slovesno procesijo; v lepem obhodu so nosili okusno ozaljšano staro znamenito podobo žalostne Matere božje; na tej častitljivi sliki so upodobljena znamenja in orodje Gospodovega trpljenja.

nja. Gorski dušni pastir je svojim ovčicam obrazložil pomen te podobe ter povdaril notranjo zvezo z dnevnim praznikom: praznik Marijinega vnebovzvetja naj spominja na resnico, da je Marija zato tako poveljčana, ker je bila poprej v toliki meri deležna Kristusovega odrešilnega trpljenja, tudi za nas je križ — pot v nebesa...

Pripomba. — Poročilo se je zakasnilo, ker domači gosp. dušni pastir ni hotel napisati sporočila; neki romar od drugod, ki je o tem zvedel, je pa sodil, da bi skromno, pa lepa gorska slavnost, katera je ponovila v malem, kar je bilo v Ljubljani v velikem obsegu, — vseeno bila vredna omembe v »Našem listu«. P. E. B., romar iz doline.

Narodne noše iz Doba pri slavnostih na Stadionu v Ljubljani (dne 30. julija 1933.)

nebo štrleče dimnike, da bo srečaval temne zamazane in začrnele obraze, da bo vsak dan poslušal tuljenje sirene in brnenje tovarniških strojev in jermenov.

Nič kaj vesel ni bil svojega Petra.

»Torej pokmetil si se v Ameriki?« je nekam pikro pripomnil. »To bi bil lahko tudi doma in bi ti ne bilo treba hoditi čez morje.«

»To delo je zame bolj zdravo kakor pa tisto praskanje v jami. In boj varno.«

»Zdravo ... zdravo ... Varno ... varno ... Tega pa ne poveš kje je boljši zaslužek. Kdor ima denar, ta je gospod in gospodar.«

»Tudi tu, na farmi, ni zaslužek ravno slab.«

»Ni slab. Že s tem si povedal, da tudi ni dober. Kmet je vedno siromak in povsod, v Evropi in v Ameriki. Kakor se obrne, je po eni strani tepen.«

»Nič se ne morem pritožiti. Med seboj smo farmarji prijatelji. Drug drugemu pomagamo. Delamo lahko večidel s stroji. Ni tako, kakor pri nas doma; petnajst kmetov je v vasi, pa na osemnajst strani vlečejo. Nobene sloge ni med njimi, nobene edinstnosti. Mi pa skupaj kupujemo, skupaj prodajamo, drug drugemu zaupamo. Bog je nad nami, mi pa pod njim.«

Dobravec je čudno gledal. Njegov sin še govori o Bogu. In to celo v Ameriki. Kje je hodil, kje je bil, da mu niso mogli vzeti Boga. Ali je to naredila domača šola v zvezi z domačo hišo, ali je to prinesel fant iz družbene dvorane, ali ni našel v Ameriki ljudi, kateri bi mu bili odprli oči.

»Hm, hm! Kmet pa v Ameriki, kjer je dosti drugega zaslužka, hm, hm!« je brundal Dobravec sam vase.

»Boste videli, oče, kako prijetno je naše življenje. Zdrav sem in zadovoljen sem, da sem tukaj. In tudi ženi je tako najbolj prav. Tam se kar videti ni mogla.«

»Tako? Ženi je prav? Ti ženo vprašuješ, ti jo poslušaj. Ali ne veš, da mora žena ubogati, kar reče mož? Tako je govoril tvoj Bog.«

»In vaš, oče, in vaš. In isti Bog je govoril, da naj bo žena možu pomočnica. Ali ne? Ali ni bolj prav, če sta mož in žena v prijateljstvu eno; ena duša v dveh telesih, kakor pa da bi mogla žena prenašati grobosti in neslanosti svojega moža?«

»Fant, ti nič ne veš. Ti ne boš učil svojega očeta. Starejši sem, ko ti in več vem, ko ti.«

Peter je molčal. Dobro je vedel, da očetovim razlogom ne bo prišel do konca. Kadar se je mož začel ponašati s svojo starostjo, kadar mu je povedal, da je oče pestoval svojega

sina in ne sin očeta, kadar ga je opomnil, da je on preje rezal kruh njemu, kakor Peter svojemu očetu, takrat je bilo konec vsakemu dokazovanju.

Dobravec je ostal pri sinu in delal na njegovem posestvu, prav pri volji pa nikdar ni bil. Vedno je na tihem in skrivnem poizvedoval, kje bi iztaknil svoje nekdanje prijatelje Franka in Johna in Antonija. Dolgo zostonj. Naposled se mu je le posrečilo, da je prišel do naslova na Franka. Pisal mu je. Potožil mu je svoje ponižanje, da mora na stara leta v Ameriki kmetovati, da mora sinove otroke pestovati, da mora tudi v Boga verovati, ker sin tako hoče; njemu, Dobravcu, pa da tako življenje ni po volji, da srčno želi biti spet svoboden, da bi silno rad videl svoje nekdanje prijatelje, da bi jih objel, da bi bil med njimi srečen, vesel, zadovoljen.

Kar razdražilo ga je, ko mu je prijatelj odpisal, da ga sicer lepo pozdravlja, da pa nima prostora, da bi ga mogel k sebi vzeti.

In pa tiste besede, tam proti koncu pisanja! Trikrat jih je že prebral, pa še ni mogel verjeti, ali bere prav ali ne. Spet je bral od kraja do konca in bral je ravno tako kakor prvič. Nič drugače.

(Se nadaljuje.)

primerno zasluži in živi!

Prof. Watzl:

Sv. Frančišek Asiški 4. oktobra

Čemu vse te obletnice in stoletnice in spominske slavnosti? Tako se često izprašujejo ljudje zlasti ob kakih cerkvenih in verskih prireditvah. Res je nespametno in nesmiselno praznovati petletnice in »jubileje« kakih malo znanih in brezpomembnih družtev, ki nimajo prav nobenega vpliva in pomena ne na prosvetnem ne na človekoljubnem polju, ter so take slavnosti za lase privlečena prilika za veseljačenje in pijančevanje. Cerkev pa obletnic ne odreja ne z lepa in ne brez vzroka, ampak ima vedno globoko resen pomen: ob takih prilikah obuditi duha, ki je vodil in navdajal pravadne dogodke ozir. tiste osebe ter vzbuditi tudi v naših dneh in ljudeh vernih in zvestih posnemovavcev.

Leta 1926. ozir. 1928. smo praznovali 700 letnico smrti sv. Frančiška oziroma njegovega proglašenja za svetnika. Sicer smo tudi pri nas na razne in celo lepe načine proslavili tega izrednega svetnika, ampak zdi se mi, da smo na splošno premalo prodrli v duha in mišljenje sv. Frančiška ter da ne bo prav nič odveč, ako s temi vrsticami nekoliko osvežimo spomin nanj ob njegovem godu, da trdim celo, da je to prav primerno sedanjim dnem. Seveda velja to le vsem tistim, ki jim je Bog in Cerkev in Kristus in svetost in človekoljubje nad vse resna stvar in ne le prazna rečenica.

Leta 1209. je prišel pred velikega papeža Inocencija III. tujec v beraški obleki in ž njim enajst enako oblečenih mož. Te može je prešinjala odločna volja, posnemati križanega Jezusa in klicati svet k pokori. Frančišek iz Asisija je bil dejal svojim učencem: »K svoji materi, sveti rimski Cerkvi, bomo šli in povedali papežu, kaj hoče storiti Gospod za nas, da bomo s papeževim dovoljenjem in po njegovem povelju nadaljevali to, kar smo začeli.« Zgodovinski trenutek največjega pomena je bil, ko je pokleknil ubožec iz Asisija pred mogočnega papeža Inocencija III. in hotel svoje pridigovanje o ubožtvu strniti s tedaj obstoječimi postavami in navadami Cerkve.

Inocencij III. je osupnil, ko je slišal načrt o tako popolnem ubožtvu nameravanega reda in nekateri kardinali so mu odsvetovali. Šele po mnogem obotavljanju je papež privolil, kar je prosil sv. Frančišek. Kleče je obljubil papežu z vso spoštljivostjo in pobožnostjo pokorščino in spoštovanje. Tedaj je papež ukazal ostalim bratom, da izkazujejo prav tako sv. Frančišku pokorščino in spoštovanje.

Tako je bil leta 1209. ustanovljen frančiškanski red, ki je pa dobil pis-

meno potrjenje šele leta 1219. od papeža Honorija III.

Čas, v katerem se je to zgodilo, dejal bi, neopaženo in neznano javnosti in širnemu svetu, je bil nad vse podoben sedanjemu času. Denar je bil res sveta vladar, vse se mu je pokorilo, vse zanj dobilo. Neizrečeno hrepeneje in strastno koprnenje po denarju je obvladalo ves svet; denar je zavladal tudi človeškim dušam in jih podvrgel. Zato pa ni mogoče dovolj jasno povedati in opisati pomena prej navedenega nastopa sv. Frančiška. Bog je obudil moža, katerega delo in ustanova je močno vplivala proti temu duhu časa, ustanova, ki je povsem zajela in izčrpala nauk Kristusov: »Blagor ubogim v duhu« ter skušala z jasnimi vzori in velikimi vzorniki ter z vzgojo neuhovnikov in ljudstva k posnemanju Kristusa ozdraviti pohlep po bogastvu in denarju.

Cerkev je bila tedaj res bogata. A nerednosti, ki so jih med višjo duhovščino povzročile zlorabe bogastva, so zelo pospeševale namene in delovanje takozvanih ubožcev iz Lijona, valdenzov in albingenzov ter drugih sorodnih krivoverstev, ki so vsa zahtevala, da se obnovi med duhovščino prvotno apostolsko ubožstvo ter obenem trosile med ljudi povsem komunistične nauke.

Posvetni in cerkveni knezi so nastopali zoper te tedanje komuniste res z ognjem in mečem. A vse to ni moglo zajeti naraščajoče nevarnosti zoper Cerkev in državo. Šele ko je začel sv. Frančišek z besedo in zgledom pridigati ubožstvo in ko je to svojo reformo podredil cerkveni oblasti in odredbam ter je tudi tedaj nastopivši sv. Dominik poslal svoje po zgledu sv. Frančiška povsem in resnično ubožne sinove pridigati zoper krivoverce in jih učil sv. rožni venec, se je ustavil naval imenovanih krivoverstev.

Osrednji in temeljiti nauk sv. Frančiška je prostovoljno ubožstvo, po polna odpoved vsakemu premoženju, prostovoljna razlastitev samega sebe. Res, da so že do tedaj obstoječi redovi, ki so živeli po pravilih sv. Benedikta ali sv. Avgušтина, zahtevali od svojih članov življenje ubožstva, pokorščine in ponižnosti. Ampak samostani sami so postali bogati po različnih darilih. Saj je tedaj veljalo kot najboljši način zadoščevanja za nasilstva vsake vrste, če so vitezi del svojega premoženja darovali samostanom. In redovniki so postali deležni tega bogastva, ne da bi bili prekršili redovno pravilo, a to bogastvo jim navadno ni koristilo.

Sv. Frančišek pa je zahteval, da si njegovi bratje pridobivajo potrebnega za življenje z ročnim delom ter s prosjačenjem od vrat do vrat ter je bil nepopustljiv v tej zahtevi. Šele po njegovi smrti so omilili časovnim in gospodarskim razmeram primerno to strogo zapoved, a ta velika zamisel je ostala in bila vodilna misel vseh treh družin sv. Frančiška: frančiškarnov, klarisinj in tretjega reda.

Ta zamisel sv. Frančiška, njegov in njegovih bratov zgled ter pridigovanje je bilo tako mogočno in silno in splošno, da so cele občine in soseske hotele stopiti v enega obeh njegovih redov, da sodelujejo na svojem lastnem in vsega krščanstva prepovedu. »Zdelo se je, da bo svet zapustil svet«, piše jezuit P Meschler. Tedaj je prišel sv. Frančišek na misel, življenje svetnih ljudi poživiti z redovnim duhom. In tako je nastal tretji red za ljudi, med svetom živeče, brez obljub, a v Frančiškovem duhu. Posebno naj se poleg izpolnjevanja redovnih pravil prizadevajo ti verniki za skromnost v obleki in opremi ter se varujejo vsakega stanu neprimerne razkošja. Tudi njim naj pred vsem velja: »Blagor ubogim v duhu.«

Frančiškova pridiga o ubožtvu se je tako razmnožila in dejal bi: potisočerala ter zašla v najširše plasti ljudstva, visoke in nizke. Ta organizacija je postala prava in resnična vojska Kristusova, celo nasilni in cerkvi sovražni cesar Friderik II. se je je bal!

Eno vprašanje: ali danes ta zamisel sv. Frančiška ni več učinkovita? Saj bi bilo vendar tako potrebno! Misel in resnica »blagor ubogim v duhu« je Kristusova, Frančišek jo je v nevarnih časih srednjega veka le obdal z mesom in krvjo, jo vidno zopet uvedel v svet, ji služil vneto, brezpogojno, dejal bi strastno, do zadnjega diha in zato je imel tako velikanske uspehe. Torej nam treba novega sv. Frančiška? Da, ali kdaj ga bo poslal Bog? In če bi ga? Godilo bi se mu kakor očetu sv. Frančišku: za norca so ga razglasili in ga zmerjali prav kakor danes olikano zmerjajo njegove duhovne sinove in hčere. In če bi prišel in pridigal po javnih cestah pokoro in prosjačil, vtaknili bi ga v ječo ali v norišnico, brez dvoma. Mamon pač ne trpi Kristusa, pa tudi sv. Frančiška ne, zato pa se bo zadavil sam nad seboj. Svet noče izboljšanja po navodilu Kristusovem in zgledu sv. Frančiška, boji se revščine in sovraži ubožstvo ter koprni le po denarju, pa ima zato čedalje večjo armado brezposelnih, ki propadajo duševno in telesno, versko in moralno; da bi pa bile te nesrečne žrtve mamonizma državi in narodu v blagor in opozor, menda vendar nihče ne bo trdil.

OTROŠKI KOTIČEK

PIŠE STRIČEK MATIČEK

Stričkov zagovor.

Kdo bi si mislil?! Striček na zatošni klopi! Striček se mora zagovarjati! Pred kom? Zakaj? Kako? Zagovarjajo se navadno obtoženci, zločinci, tatovi in take vrste tiči. Zagovarjajo se pred strogim sodnikom, ki srepo in mrko gleda izpod črnih očal na ubogega obtoženca. Zagovarjajo se zaradi raznih činov, lepih ali nelepih. In med take, ki se morajo zagovarjati je zašel, ljubi otroci, tudi Vaš striček. Kdo ga je pa postavil na zatošno klop? Kdo pa hoče in kdo privoščji, da bi šel striček ričet jest in v kejšo kašo pihat? Ta hudi črnogledi in nikdar zadovoljni gospod je urednik »Našega lista«, za vsako številko mu striček napiše za celo stran. Pa stričku ne privoščji enkrat malo oddiha.

Zakaj se pa naj striček zagovarja? Oh, veste čisto za lepo reč! Ker ima svoje nečakinje prav rad, jim je prav iz srca privoščil koncem junija počitnice. Striček bi pa tudi rad vedel, kaj so to počitnice, da bi se lažje veselil z otroci vred. Striček se je od samega pisanja za kotichek že tudi utrudil. Vid mu je začel pešati. Vročina ga je mučila. Komaj je že dihal. Pa je mislil: E, pa pojdem tudi sam malo na počitnice, ker so tudi vsi njegovi nečaki in nečakinje meseca avgusta na počitnicah.

Pa vam pride ta strogi in nikdar zadovoljni g. urednik in napiše stričku tako ostro pismo, tako ga je ošteval, da mu je polovico počitnic zagrenil. Le preberite avgustovo številko Našega lista, pa boste videli. Sam prizna, da je strička »pošteno ozmerjal«.

No, ljubi nečaki in nečakinje, ali se ne zgražate nad takim delom! Kar povejte g. uredniku: »Gospod, kdor se z jezikom ne pregreši, ta je popoln človek,« pravi Sv. Pismo. In še tako milostno pristavi: »Jaz ti odpustim, če ti tvoji nečaki odpustijo.« — Kaj naj bi oni odpustili. Saj stričku niso nič zamerili. Počitnice so njemu ravnokot privoščili, kot samim sebi. Kajne da?!

Da bo pa strogi g. urednik zadovoljen — pa prosí striček vse svoje nečake in nečakinje, naj sporočijo ali privoščijo stričku malo počitnic, ali ne. Halo! Torej! Pišite! Pa bo striček vsa pisma g. uredniku pod nos pokazal in mu rekel: Le glej! Ti nevoščljivec! Drugič pa ne zmerjaj več, pa te bodo otroci tudi radi imeli, kakor imajo svojega strička Matička.

Stričkove počitnice.

Noben šolar menda ne pozna lepše, slajše in prijetnejše besede, kot je beseda počitnice. Komaj začno šolo, ni še preteklo par mesecev šolskega leta, in že mu uhajajo misli na konec šolskega leta in na počitnice.

Stričkovi nečaki in nečakinje so koncem junija nastopili počitnice. Eni so ostali doma, drugi so šli k sorodnikom; nekateri pa v planine ali celo na morje kot nečakinji

Mihelca in Tončka. Pa še strička sta se spomnili med počitnicami. Dobil je karto z Jadranskega morja, iz Kraljevice.

In kdo izmed mladih prijateljev bi potem stričku zameril, če je tudi on sam začel misliti na počitnice. Sicer je že star, ne hodi več v šolo, pa vendar presedi po cele ure ob pisalni mizi, ko piše za nečake, ko še študira — striček se namreč mora še vedno učiti, če ne ga mladi ljudje še prekosijo v učenosti in jih potem niti več razumel ne bi — in ko opravlja še mnoga in mnoga drugega dela. Pa je gruntal, ali ne bi kazalo sedaj, ko so vsi njegovi mladi na počitnicah, da jo tudi sam kam ubere.

In kam jo je mahnil?

Striček je nekoč slišal peti grobeljske pevce — jako rad ima namreč petje — kako so eno lepo zakrožili. In si jo je dobro zapomnil.

Gremo na štajersko,
gledat kaj delajo,
gledat kaj delajo
luštni ljudje.

Striček ima pa vesele ljudi prav rad, ker je tudi sam rad vesel in si je mislil: Pa pojdemo pogledat, če so na štajerskem res tako luštni ljudje. Mahnil jo je proti Celju. Prav lepo mesto je to. Zunaj mesta na malem gričku je pa cerkev sv. Jožefa. In tam se je striček nastanil. Tam, kjer sv. Jožef kraljuje, o katerem je slišal staro pesem:

Sveti Jožek, stari možek,
lepo sivo brado ima;
z glavo kima, z nogi ziblje
božje Dete Jezusa.

Tam na griču Sv. Jožefa je striček užival počitnice. Pa pomislite, tudi tam v Celju je našel prijatelje iz svojega koticheka. Obiskat ga je prišel njegov nečak Valter Gajšek, ki ga že poznaše iz stričkove pošte. Ni prišel prazen. Prinesel je 40 Din za zamorčke. Videl je striček tudi nečakinjo Tončko, ki jo je nekoč v kotichek malo pokaral zaradi njene prevelike radovednosti. Pomislite, celo tam v Celju imajo sedem izvodov »Našega lista«. Nasproti griča Sv. Jožefa je Miklavški hrib. Tam gori je lepa cerkva sv. Miklavža. Tudi tja gor je poromal striček. Sicer se je zelo potil, pa vendar je hotel na vsak način priti na vrh do cerkve, da je sv. Miklavžu že sedaj pripočil vse svoje nečake in nečakinje za 6. december 1933. Vidite, da striček vedno na vas misli in vas nikjer ne pozabi!

Prepričal se je striček, da so na štajerskem zares veseli in luštni ljudje. Pevski zbor Sv. Jožefa je napravil izlet na hrvaško mejo tja doli ob Sotli na Sv. Goré, kjer kraljuje Marija na lepem tronu. Poslušajte! Vašega strička so povabili zraven. Kdo se je raje odzval, kot on, posebno ker so se vozili v lepem mehkem avtobusu. Pa so vam peli, pa šale zbijali, da se je striček do solz nasmejal. To vam je bilo lušno! Pa tudi molili so. Saj so šli na božjo pot tja

na hrvaško mejo, odkoder sonce vzhaja. Saj veste tisto pesem:

Od straže hrvaške
gor sonce mi pride.

Na Svetih Gorah je velika in lepa romarska cerkev Matere Božje. Krasen je razgled po štajerskem, sosednjem Hrvaškem in celo na Kranjsko, na Dolenjsko se vidi. Striček je tam maševal pri Marijinem oltarju, je imel za romarje pridigo in tudi za vse svoje male prijatelje je molil.

Kakor je vsake reči enkrat konec, vesele reči pa posebno naglo minejo, tako so potekle tudi stričkove počitnice. Na novo poživljen je prišel domov in videl postavljene visoke mlaje za novo mašo v Grobljah.

Sedaj pa otroci, striček vaš pričakuje, da še Vi njemu sporočite kako ste se kaj imeli in kako ste šolo zopet začeli. Pozdravlja Vas: Striček Matiček, Groblje p. Domžale.

Sveta senca.

V davno, davno preteklih časih je živel svetnik, ki je bil tako dober, da so se mu angeli čudili in so prišli iz nebes gledat, kako je to mogoče, da bi mogel kdo na zemlji ljubemu Bogu biti tako podoben.

Čisto preprosto je potoval po potu zemeljskega življenja, razširjal žarke svoje čednosti, kakor zvezda razširja svojo luč, kakor cvetlica razširja svojo vonjavo ter sama ne ve za to.

Z dvema besedama se da opisati vsak dan njegovega življenja: dajal je, prizanašal je! Seveda tega ni nikomur pravil, a razodevalo je vedno njegovo ljubeznivo smehljanje, njegova prijaznost, njegova pohlevnost, njegova ljubezen.

In angeli so rekli Bogu: »Gospod, dodeli mu dar čudežev!«

Bog odgovori: »Rad mu dam ta dar; le vprašajte ga, kaj hoče?«

In angeli reko svetniku: »Ali hočeš, da bodo tvoje roke ozdravljale bolnike, katerih se dotakneš?«

»Ne,« odgovori svetnik, »rajši vidim, da to Bog sam stori.«

»Ali hočeš, da bo tvoja beseda preobročala grešne duše in izgubljena srca spravljala na pravo pot?«

»Ne; to je delo angelov, ne pa uboge zemlske stvari; jaz molim, izpreobračam ne.«

»Ali hočeš postati tak zgled potrpežljivosti, da boš s svetlobo svoje čednosti vse za seboj privabil in tako pospeševal slavo božjo?«

»Ne,« odgovori svetnik, »če bi se ljudje navezovali name, bi se odstranjevali od Boga: Ljubi Bog ima dovolj drugih pomočkov, da se pospešuje njegova slava.«

»Kaj pa«, pravijo slednjič angeli, »kaj pa vendar hočeš?«

Svetnik se nasmehe rekoč: »Kaj naj bi hotel? Bog naj mi pusti svojo milost; ali nimam vsega, če imam njo?«

In angeli le še silijo: »Pa si moraš izprositi vendar en čudež, ali pa ti ga mi posilimo.«

»Naj pa bo,« pravi svetnik, »da bom storil veliko dobrega, ne da bi sam vedel za to!«

Angeli so v zadregi in se posvetujejo, kaj in kako bi; slednjič se zedinijo v temle: vselej, kadar bo svetnikova senca za njim ali pa ob njegovi strani, tako da je ne bode videl, vselej bo imela ta moč ozdravljati bolnike, lajšati bolečine, odvezemati žalost.

In tako se je zgodilo. Koder je svetnik hodil in se je senca delala za njim ali poleg njega, so ozelenevale suhe ceste, razcvetavale so vele cvetlice, bistra voda je

Kdor ne uboga, ga tepe nadloga!

začela teči iz posušenih studencev, bledim otročičem se je povračevala živa rdeča barva, jokajočim materam sladko veselje.

Svetnik je potoval čisto preprosto po potu zemeljskega življenja, razširjal žarke svoje čednosti, kakor zvezda razširja svojo luč, kakor cvetlica razširja svojo vonjavo ter sama ne ve za to.

Ljudje pa spošтовajoči njegovo pohlevnost, mu niso nikoli govorili o njegovih čudežih in slednjic se je še njegovo ime pozabilo in rekli so mu le »Sveta Senca«.

O, da bi sleherni izmed Stričkovih nečakov in nečakinj hotel biti taka »sveta senca« ter bi povsod, kamor se prikaže, razširjal srečo in zadovoljnost: rajski mir bi se povrnil v našo solzno dolino.

Stričkova pošta.

Počitnice so bile. Stričkova pošta je nekoliko zaostala. Otroci so pošiljali od vseh strani svojemu stričku pozdrave: S hribov in dolin, od morja in gorskih vrhov je dobil razglednice in pisma. Stričku se je pa začela od veliko pisarij roka tresti in oči pešati in je šel malo na počitnice. Sedaj, ko se je popravil, bo pa zopet odgovarjal.

Burgar Angela, Vodke 125. Koliko nečakov in nečakinj je imel striček svoj čas v Vodcah! Še obiskat so ga prišli v Groblje in slikat se je dal tam z njimi. Sedaj so se pa vsi izneverili. Ali je nastala kaka zamera? Ti si pa obnovila staro prijateljstvo. Tako je prav. In praviš: »Drugič še kaj, ko se seznanimo. Prav! Sedaj se poznamo, za to pa piši. Pozdravi mi vse znane, posebno Brigito. Ali kaj lepo orgla?

Kos Iva, Kralj Marija, Zalka Lipovšek, Št. Gotard pišejo: »Dovolimo Ti, da prideš gledat naša spričevala. Imamo mnogo odličnih.« To strička jako veseli. Gotovo je k temu pripomogel tudi sv. misijon, katerega ste se tudi ve prav lepo udeleževali. Takrat ste obljubile, da boste jako pridne. To sedaj držite! Ali hodite kaj radi k Jezusu, kakor zamorska Marija? Saj Vam je znano, kaj so gospod misijonar pridigali. Ali za tistega gospoda misijonarja še kaj molite? Sporočite stričku, da mu pove.

Felcija Rihtar, Dob. »Ko sem v koticu videla, da nisem izžrebana, sem se tako užalostila, da sem ga vrgla na mizo in ga do večera nisem pogledala.« — Gospod žreb je rekel, da to ni lepo. Na tak način se mu prav nič ne prikupiš in pravi, da bo prihodnjic tudi šel mimo Tvoje uganke, če se ne poboljšaš. Ne »Naš list« v kot vreči med staro šaro, ampak tudi na to, da se širi vedno bolj. Pa še piši.

Katica Andrejka, Št. Vid pri Lukovici piše: »Našega lista« dolgo ni bilo ta mese. Gotovo imate tam v Grobljah počitnice in ste pozabili, da mi tudi med počitnicami radi čitamo. — Naša hiša v št. Vidu je nova. Diši po usnju. Pridi me obiskat. Boš kupil dobrega usnja za čevlje, če jih boš slučajno do št. Vida strgal. Povem Ti da imam pet tet. Pa jih imam rada — Tebe pa tudi! — Bi že prišel v št. Vid, pa je cesta zelo trda in bi strgal svoje čevlje. Denarja pa striček nima, da bi pri Vas usnja kupil. Ker imaš ti pet tet — imaš gotovo tudi strice in bi že naprosila tudi za svojega dobrega strička en par čevljev. Kajne da?

Nada, Francka, Mimi Križman, Dobeno. »Veš striček, ko bi ti vedel, kako je na Dobenu lušno, bi vzel popotno torbo in palico, pa bi se vsedel na vlak in hajdi na Dobeno. Dobeno stoji visoko, višje kot Triglav, pa je vse drugače, ko na Triglavu. Jabolka, hruške bi dobil, da bi komaj tovoril, zato le pridi enkrat! Striček je dober geograf, v spričevalu ima najboljši red v zemljepisju, pozna vse visoke gore Slovenije in cele Jugoslavije, ve tudi da je Triglav 2864 m visok, kje pa je tisto Dobeno, ki je višje kot Triglav — pa najbrž samo za en centimeter — tega pa ne ve in zato se ne more odzvati Vašemu povabilu. Na Triglavu rasto pianinke — striček jih ima — na Dobenskem Triglavu pa celo jabolka

in hruške — to mora biti res čarobna gora kot kje v Indiji Koromandiji. Pač pa pozna striček eno Dobeno nad Trzinom, ampak tisto je samo mali griček in ko bi striček malo poskočil, bi preko njega skočil in bil bi v Mengšu! Tam v tistem Dobenu je pa striček že kislo mleko in sladko smetano jedel, kakor najbrž tudi ve tri cele počitnice.

Šolarji iz Čemšenika so hudi na strička, ker jim še ni poslal Mis. koledarja. Malo potrpljenja moji malčki; dobite novega še ta mesec. Prva ga sme pogledati Nada Zupan, ker je stričkovo uganko rešila.

Vinko in Lojzek Lavrin, Peče. Striček vaju ni pozabil. Še vedno vaju misli priti obiskat. Pripravita mu lepih jabolok in mehkih hrušk — trdih ne more jesti.

Pepca Uršič, Stranje. Letos je striček samo enkrat tam okrog vas hodil, pa te nič ni videl. Kaj delajo stranjski nečaki in nečakinje? Ali so na strička pozabili? Pozdravi ti vse — tudi Slavko Langerholc, ki je svojčas stričku tako rada pisala — sedaj je pa njej menda papirja zmanjkalo.

Uganka

1	15	8	6	13
23	1	18	22	9

To uganko morejo rešiti samo tisti priddni šolarčki, ki vedo, koliko črk ima slovenska abeseda. Kdor jo pravilno reši, mu striček Matiček pošlje primerno nagrado.

Pri nakupu blaga za obleke

se Vam izplača vožnja v Ljubljano,

ako pri tvrdki R. Miklauc nakupite blaga za Vas in za Vašo družino, kjer imate veliko izbiro modnih kamgarnov in sukna za moške, finega svilenega, volnenega in perilnega blaga za ženske obleke in plašče ter blaga za osebno in posteljno perilo po priznanih nizkih cenah.

R. MIKLAUC
»PRI ŠKOFU«
LJUBLJANA
Lingarjeva ulica 3
Pred škofijo

Tvrdka obstoja že preko 60 let.

Hranilnica in posojilnica v Kamniku

reg. zadruga z neom. zavezo — v lastni hiši **Šutna 22** (blizu postaje)

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodneje.

Vloge, vložene v gotovini po 1. juliju 1932, izplačuje na zahtevo vsak čas in v polnem znesku.

Alkoholna poplava je najstrašnejša!